

φυτὸν Σκίλλα ἢ παράλιος (Scilla ἢ Urginea maritima), τῆς οἰκογ. τῶν Λειριδῶν (Liliaceae) Κεφαλλ. Συνών. ἀγριοβασιλίτσα 2, ἀγριόσκιλλα 2, ἀσκέλλα, ἀσκιλλοκάρα, ἀσκινοκάρα, κρεμμυδάσκιλλα, κουτσοῦνα, μπότσικας, μποτσίκι, σκίλλα, σκιλλοκρομμύδα.

γλινάλευρο τό, Κρήτ. (Νεάπ. κ.ά.) Κύθηρ.

Ἐκ τῶν οὖσ. γλίνα καὶ ἀλεύρι.

Ἄλευρον λίαν λεπτὸν καί, ἐπομένως, κακῆς ποιότητος, λόγῳ τῆς γλοιώδους αὐτοῦ ὑφῆς ἐνθ' ἄν.

γλινάρης ἐπίθ. ἐνιαχ. γκλινάρ' Μακεδ. (Γήλοφ. Δασοχώρ. Δεσκάτ.)

Ἐκ τοῦ οὖσ. γλίνα καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -άρης.

Ἄο προγάστρω ἐνθ' ἄν. Συνών. κοιλαράς.

γλινάρι τό, ἐνιαχ. γλινάρ' Μακεδ. (Δοϊράν.) γκλινάρ' Μακεδ. (Νάουσ.)

Ἐκ τοῦ οὖσ. γλίνα καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -άρι.

Ἄο λιμναῖος καὶ ποτάμιος ἰχθὺς Κυπρίνος ὁ κοινὸς (Tinca vulgaris) τῆς οἰκογ. τῶν Κυπρινιδῶν (Cyprinidae) ἐνθ' ἄν.: Τοῦ γκλινάρ' γένιτι πούλ' νόστ' μου, ἄμα μαγειριφτῇ μὴ πρᾶσ' να κρουμμ' δάκια Νάουσ. Συνών. γλίνα, γλιστροφάρο, γριβάδι, καρλόφαρο, κυπρίνα.

γλιναρὸς ἐπίθ. Λέσβ. (Μανταμάδ.)

Ἐκ τοῦ οὖσ. γλίνα καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -αρὸς.

Ἄο ἔχων πολὺ λίπος, ὁ παχὺς, ὁ λιπαρὸς: Κρέας παχὺ τσι γλιναρὸ.

γλινᾶς ὁ, ἐνιαχ. γκλινᾶς Θεσσ. (Κρυόβρ.)

Ἐκ τοῦ οὖσ. γλίνα.

Εἶδος φαγητοῦ, τὸ ὁποῖον παρασκευάζεται ἀπὸ ἄλευρον ἀραβοσίτου, τεμάχια μικρὰ πρᾶσου καὶ ριγάνεως, ὕδωρ καὶ χοίρειον λίπος: Ἐβαζα 'ς τὰ μζούρια γκλινᾶδες κ' ἔτρουγι ἢ παπποῦς μ'.

γλινάτσα ἡ, Ἡπ. (Ξηροβούν.)

Ἐκ τοῦ οὖσ. γλίνα καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -άτσα.

Ἄρτος ἀτελῶς ἐψημένος. Συνών. γλίνα 5γ.

γλινατσιάζω Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ οὖσ. γλινάτσα.

Καθίσταμαι γλοιώδης. Συνών. γλιτσιαζώ.

γλινερὸς ἐπίθ. Ζάκ. (Τραγάκ. κ.ά.) Θήρ. Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ. Γαλανᾶδ. Τρίποδ.) Πάρ. (Νάουσ.) Στερελλ. (Ἀστακ.)— Α. Καρκαβίτσ., Ἐβδομ., 3, 56 γλινερὸς Χίος (Πισπιλ.)

Ἐκ τοῦ οὖσ. γλίνα καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ερός.

1) Ἄο λιπαρὸς, λιπώδης Κρήτ. Στερελλ. (Ἀστακ.): Γλινερὸ χῶμα Ἀστακ. 2) Μεταφ. ὁ ὀλισθηρὸς Χίος (Πισπιλ.) || Ἀϊνιγμ.

Ἄο 'πέξω γλιστερὸν | τζ' ἀομέσα γλινερὸν

τζ' ἀομέσ' ἀπὲ τήγ-γλίαν | ἔδει τὸ τσουκ-καριστὸ (τὸ σῦκον). 2) Τόπος ἀργιλλώδης Ζάκ. (Τραγάκ.)— Α. Καρκαβίτσ., Ἐβδομ., 3, 56: Βυθίζεται ἐτι περισσότερον εἰς γλινερὸν τόπον, ὅστις ροφᾷ δίκην σικύας Α. Καρκαβίτσ., ἐνθ' ἄν. 3) Φαγητὸν παρασκευαζόμενον μὲ γλίνα, ἥτοι

χοίρειον λίπος Θήρ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πάρ. (Νάουσ.) 4) Ὡς οὖσ., οἰονδήποτε πάχος Νάξ. (Ἀπύρανθ. Γαλανᾶδ. Τρίποδ.): Εἶχε ἓνα χέλι τοῦ Καταρράχτη κ' ἠγέμισε πέδε μεθῆρες γλινερὸ (μεθῆρες = λάγυνοι) Τρίποδ. Πόσα κουρούπια γλινερὸ ἐγεμίσετε; Γαλανᾶδ. 5) Τεμάχια χοίρειου κρέατος, τὰ ὁποῖα, ἀφοῦ τηγανισθῶν μὲ χοίρειον ἐπίσης λίπος, διατηροῦνται καὶ προσφέρονται ὡς φαγητὸν Νάξ. (Ἀπύρανθ. Γαλανᾶδ.) Πάρ. (Νάουσ.): Κάνουνε λουκάνικα γλινερὰ Νάουσ. Συνών. σὺ γλίνο, τσιγαρίδα. || Φρ. Κατούρησε ἡ χέσε μέσ' 'ς τὸ γλινερὸ (ἐπὶ ἀντιξίων περιστάσεων) Ἀπύρανθ. Συνών. Χέσε μέσα, βράσε ρύζι.

γλίνης ἐπίθ. Κύπρ. Πελοπ. (Καρδαμ.)

Ἄο ἔχων δερματικὴν ἀσθένειαν εἰς τὰ χεῖλη, ἐκ τῶν ὁποίων ἐκρέει λευκὸν ὕδαρὸς πύον ἐνθ' ἄν.: Βρε γλίνη! (ὕβρις) Καρδαμ. Συνών. γιγλαμάς Α2, γιγλαμοχείλης, γλινόχειλος.

Ἄο ὑπὸ τὸν τύπ. Γλίνης καὶ ὡς ἐπών. Ἀθῆν. Πάτμ. Τήν., ὡς παρωνύμ. Θήρ. καὶ ὡς τοπων. Σύρ.

γλίνα τό, Ἡπ. (Ἰωάνν.) Στερελλ. (Μεσολόγγ.)— Δελτ. Ὑδροβιολ. 1, 553. Π. Οἰκονομίδ., Κατάλ. ἰχθ. Ἑλλάδ., Ἰνστιτ. Ὡκεαν. Ἀλιευτ. Ἐρευν. 11 (1972), 459 γλίνα Ἡπ. (Κουκούλ.) Θεσσ. (Καρδίτσα.) Μακεδ. (Καστορ.) Στερελλ. (Εὐρυταν.) γλινὴ Ἡπ. (Κουκούλ.) Θεσσ. γκλινὴ Ἡπ. Θεσσ.

Ἐκ τοῦ οὖσ. γλίνα.

Γλινάρι, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν.: Τώρα π' θὰ πᾶς 'ς τὰ Γιάννινα, ἂν βοῆς τίπουτα γλίνα φτ'νά, φέρι μ' κὶ μένα κάμπουσα Ἡπ. (Κουκούλ.) Συνών. γλινάρι, γλιστροφάρο, γριβάδι, καρλόφαρο, κυπρίνα.

γλινιάζω Θήρ. Κρήτ. (Ραμν. κ.ά.) Κύπρ. (Γερμασόγ. κ.ά.) Πελοπ. (Γαργαλ. Δημητσ. Ἡλ. Κορών. Μαργέλ. Μηλιώτ. Παιδεμέν. Ποταμ. κ.ά.) γλινιάζου Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Βρύσ. Κύμ. Στρόπον. κ.ά.) Στερελλ. (Περίστ.) γλιν-νιάζω Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὖσ. γλίνα.

1) Ἀποκτῶ γλίνα, λίπος, καθίσταμαι λιπώδης, λιπαρὸς Εὐβ. (Αὐλωνάρ.) Κρήτ. 2) Μετβ., ἀνχμειγνύω τὴν ἀργύλλον μεθ' ὕδατος Στερελλ. (Περίστ.) 3) Ἀμτβ., καθίσταμαι ρυπαρὸς, καλύπτομαι ὡς διὰ γλοιώδους ρύπου Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Βρύσ.) Κρήτ. (Ραμν. κ.ά.) Πελοπ. (Κορών. κ.ά.): Γλινιάκανε τὰ νερά Βρύσ. 'Σ τὴν ἀμμουδιὰ εἶναι ὅλο γλίνα, γλινιάζει Κορων. Πλύνε τὴ λεκάνη καλά, γιὰ θὰ γλινιαστῇ Ραμν. 4) Ἀποκτῶ βλένας, ἐπὶ φαγητοῦ ἐκ χόρτων ὑπὲρ τὸ δέον ἐψημένων ἢ ἀποσυντεθειμένων ἢ ἐπὶ ἄρτου ἀτελῶς ἐψημένου Θήρ. Κύπρ. Πελοπ. (Γαργαλ. Δημητσ.): Οἱ πᾶμ-μεις ἐβαρυνθηθήκαν τῶν γλιν-νιασαν Κύπρ. Τὸ φοιμὶ ἐγλινιασεν Δημητσ. Ἐγλιν-νιασεν τὸ φαῖν Κύπρ. 5) Ἐπὶ θηλυκῶν θηλαστικῶν, τὰ ὁποῖα ἐκβάλλουν ἀπὸ τὰ αἰδοῖα τῶν βλένων κατὰ τὰς περιόδους τῆς ὁχείας καὶ τοῦ τοκετοῦ Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Βρύσ. Κύμ. Ὁζύλιθ.): Ἡ γίδα γλινιάζει θὰ κάμη τὰ κατσίκια Βρύσ. 6) Πληροῦμαι πηλοῦ, καλύπτομαι ὑπὸ ἰλύος Εὐβ. (Στρόπον.) Πελοπ. (Ἡλ. Μεσσην. κ.ά.): Γλινιάσ' οὐ τόπους Στρόπον. Ἡρθε κατεβασιὰ λούμπη καὶ γλινιάσε τὸν κῆπο (ἐκ τῆς πτώσεως ραγδαίως βροχῆς ἐκαλύφθη ὁ κῆπος ὑπὸ ἰλύος) Ἡλ. 7) Μεταφ., δυσχερεστῶ, στενοχωρῶ τινα Κύπρ.: Ἐγλινιάσες τὴν καρδιάν μου.

